

[H. C. Hansen.]

tre uger i forvejen. Den slags pynter ikke på regeringer.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jeg den ene bemærkning, at hans lange liste over protesterende arbejdspladser røbede et sådant kendskab til aktionerne, at det nok kan give arbejderne et og andet at tænke på. Det er jo kendt, at det kommunistiske parti har sat særlig kraft og mandskab ind på at udnytte uviljen mod den bundne opsparing. Og det er jo partiets ret her i et demokratisk samfund. Men det er samtidig en selvfølgelig ret for os andre at opfordre danske arbejdere til ikke at lade sig bruge som staffage for et parti, hvis kaliber så mange kender og så få billiger.

Om selve spørgsmålet den bundne opsparing skal jeg først henvise til mine bemærkninger forleden. Jeg understreger, at lov er lov, og lov skal holdes. Mit parti vil ikke løbe fra afstemningen i foråret. Men vi har fra en række kommunalfolk fået henvendelse om at søge tilvejebragt visse yderligere muligheder for lempelser, også administrative lempelser med indbetalingen, så den i visse tilfælde kan udstrækkes over nogen tid. Der er også i denne forbindelse spørgsmålet om de arbejdsløse, folk fra faggrupper, som i særlig grad i den forløbne periode er blevet ramt af en nedgang i beskæftigelsen. Jeg er klar over, at det kan medføre visse dispensationer med hensyn til kommunernes indbetalingsfrister til staten, men mit parti henstiller til den højtærede finansminister, at de partier, som har gennemført loven, taler sammen om disse forhold og søger frem til en løsning. Jeg anmoder finansministeren om at udtale sin beredvillighed hertil.

Det ærede medlem hr. Gregersens tale kan ikke give mig anledning til kommentarer; jeg ved ikke, om det overrasker det ærede medlem — næppe. Det ærede medlem brugte imidlertid nogle ord og vendinger, som er så stærke og sande, at jeg oprigtigt håber, de længe vil synges i hans ører, lyde fra hans mund og præge hans partis agitation. De står på spalte 431 og lyder således:

„Valgfæsk er dyrt; valgfæsk burde være usælgeligt, og man burde i hvert tilfælde holde op med at falbyde det herindefra.“

Eftersætningen om, at man i hvert tilfælde burde holde op med at sælge det herindefra, har foruroliget mig lidt. Det kunne jo tyde på, at det ærede medlem og hans parti ville forbeholde sig salgsretten ude i

landet som hidtil. Forhåbentlig tager jeg fejl heri og ser fremtidig det ærede medlems parti på en sober agitations linie. Det vil i så fald blive en helt ny fornemmelse både for vælgerne og for det ærede medlem.

Jeg har så nogle enkelte bemærkninger, som jeg lægger vægt på at gøre til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard repræsenterer med megen fiid og megen nidkærhed — temmelig selvbestaltet — noget, han kalder den danske folkekarakter. På dens vegne er han imod opdelingen af dansk politik i to store modstående grupper, og på dens vegne taler han imod ensidighed i vurderingen af vore forsvarsmæssige og udenrigspolitiske opgaver.

Jeg opfatter det ærede medlem sådan, at han mener at gøre landet — og i al beskedenhed dermed også sit parti — en tjeneste ved at bringe sig i selskab med alle, som uden at være kommunister er Atlantpagt-tilfredse, uanset om disse folk iøvrigt har noget til fælles med hans parti. I samme grad og i samme øjeblik, som det ærede medlem taler om den folkekarakter, der ikke vil sætte skel, men bygge bro, dækker han sin egen partipolitiske stilling på forsvarsrådet med altfor smukke ord om en ytringsfrihed, som han vil forsvare, uanset at ingen har anfægtet den. Og sit brobyggerarbejde, folkekarakterens særkende, løser han, hvad forsvarspolitikken angår, som en skælm, der lader andre tage slæbet, mens han selv regner med, at der vel alligevel kan blive gevinst til ham.

Jeg synes, det er sørgeligt, at det ærede medlem på dette felt er ved at føre det radikale parti ud i en politik, der er lige så kortsynet, som venstres konjunkturspekulation i Sydslesvig var i sin tid. Jeg beklager det, og jeg beklager det på et partis vegne, med hvilket det ærede medlems parti i så mange år har samvirket til gunst for værdifulde fremskridt. Jeg føler ubehag ved at høre det ærede medlems tale om vor folkekarakter, der efterhånden vil tage skade, når en sådan bemærkning langes ud efter de tre partier, der, trods store forskelle i politisk vurdering iøvrigt, har taget ansvaret og byrden på sig i arbejdet for at søge landets uafhængighed bevaret med de svære krav, det nu engang må medføre.

Det ærede medlems tale var en præstation, spillende og intelligent, men alligevel trist, fordi det ærede medlem vil lave politik på den politik, som vi burde være fælles om, og som i hele det øvrige Skandinavien kun en enkelt gruppe — af selvfølgeligelige grunde